

Puterea deznădejdi

Daniel Vișan-Dimitriu

Cu ochii-nchiși, cu fața-n vântul rece,
pe țărmul unei lumi atât de rea,
te rogi ca, dintre-ai tăi, să nu mai plece,
chiar dacă sunt sătui de viață grea.

Au tot plecat: la cer, în țări străine,
s-au înrobit, cumva, pe la oraș;
au vrut mai mult, au vrut să fie bine,
și v-au lăsat icoana lor chezaș.

Iar tu și frații tăi rămași acasă
în grija celor aplecați de ani,
aveți o pâine-n plus, acum, pe masă,
și un pustiu în jur, ca cei orfani.

Te rogi, nu să se-ntoarcă, să rămână
măcar aceștia care, încă, sunt,
iar vocea ta abia de mai îngână:
“... și dă-mi putere, Doamne, să te-nfrunt!”